

Glmseyen Portre

Yavuz DEMİRKIRAN

Gülümseyen Portre

Yavuz DEMİRKİRAN

Lily, büyükannesinin uzun koridorunu çok severdi. Kırmızı spor ayakkabılarının altında ahşap zemin hafifçe gıcırıyor, öğleden sonra ışığı duvarlara sıcak şeritler halinde düşüyordu. Duvarlardan birinde, üzerine minik güller oyulmuş altın çerçeveli büyük bir tablo asılıydı. Tabloda, dantel yakalı, koyu mavi elbiseli yaşlı bir kadın vardı ve kadın gülümsüyordu.

Büyükanne Rose, portrenin çok eski olduğunu söyledi. “Bu evi yıllardır izliyor,” dedi, tel çerçeveli gözlükleri parıldayarak. Lily garip bir şey fark etti. Anne, Büyükanne Rose'a bir fincan çay getirdiğinde, boyalı gülümseme biraz daha genişlemiş gibiydi. Baba komik bir şaka yaptığında, boyalı pembe yanaklar daha parlak görünüyordu.

Bir akşam Lily emin oldu. Büyükanne Rose, gıcırdayan kapıyı tamir ettiği için Baba'ya teşekkür etti ve boyalı kadın ısıltılı gülümsedi. Lily, büyükannesinin bileğindeki ince gümüş bileziğe dokundu. "Büyükanne," diye fısıldadı, "bence tablodaki hanım biz iyi davrandığımızda gülümsüyor." Büyükanne Rose yavaşça başını salladı. "Bazı tabloların hafızası uzundur, canım."

Ama kısa süre sonra ev başka bir şekilde gürültülü olmaya başladı. Anne ve Baba faturalar ve dağınık odalar yüzünden tartışmaya başladı. Akşam yemeği sırasında Anne'nin telefonu çaldı ve yorgun kahverengi gözleri öfkelendi. Baba iç çekip masadan kalktı. Koridorda Lily portreye baktı. Boyalı gülümseme solmuştu. Hanım üzgün görünüyordu.

Lily göğsünde küçük bir sızı hissetti. Portreyi dikkatle inceledi. Boyalı gözler sarkmış, boyalı ağzın kenarları aşağı dönmüş gibiydi. Mutfakta Büyükanne Rose'u bulmaya koştu. "Hanım şimdi üzgün," dedi Lily. "Onu yeniden gülümsetebilir miyiz?" Büyükanne Rose tahta bastonunu yere bıraktı. "İyilik güneş ışığı gibidir," dedi. "Dokunduğu her şeyi ısıtır."

O gece Lily bir plan yaptı. Bir kâğıt aldı ve üzerine bir sıra küçük gülen yüz çizdi. En üste “İyilik Listesi” yazdı. Kâğıdı koridordaki duvara, portrenin altına bantladı. Sonra sabahı bekledi, kalbi küçük bir kuş gibi çırpınarak, ailesinin fark etmesini umarak.

Kahvaltıda Lily küçük başladı. “Ekmeği kızarttığın için teşekkürler, Anne,” dedi yüksek ve net bir sesle. Anne gözlerini kırıştırdı. “Aa,” dedi şaşkınlıkla. “Rica ederim, tatlım.” Lily listeyi işaret etti. “Bugün her birimiz bir iyilik yapabilir miyiz?” Baba gülümsedi. “Deneyeceğim,” dedi. Koridorda boyalı hanımın ağzı, azıcık da olsa yukarı kalkmış gibiydi.

O akşam Anne yorgun geldi, siyah at kuyruğu gevşemişti. Lily onu kapıda karşıladı. “Baba bulaşıkları yıkadı,” dedi. “Hepsini!” Anne kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?” Mutfağa göz attı ve temiz, parlayan lavaboyu gördü. “Teşekkürler,” dedi Baba'ya ve sesi yumuşaktı. Yukarıda, portrenin boyalı yanakları biraz daha pembemsi görünüyordu.

Ertesi gün Anne, Baba'nın kayıp anahtarlarını bulmasına yardım etti. "Kanepenin altındaydılar," dedi gülerek. Baba da güldü. Herkese sıcak çikolata yaptı ve hatta Büyükanne Rose'un fincanına fazladan marshmallow koydu. Lily koridoru izledi. Boyalı hanımın gülümsemesi, güneşte açan bir çiçek gibi büyüyordu. Lily ellerini çırpı.

Ama eski alışkanlıklar inatçıdır. Cuma gününe gelindiğinde Anne ve Baba yine çamaşır katlamanın kimin sırası olduğu konusunda tartıştılar. Sesleri yükseldi ve Lily keskin sözler duydu. Hızla koridora koştu. Portre üzgün ve gri görünüyordu. Boyalı ağzı sarkmıştı ve altın çerçeve bile donuk görünüyordu. Lily'nin omuzları çöktü.

Lily pes etmedi. Anne'nin kapısını çaldı. “Anne,” dedi nazikçe, “çorapları katladığı için Baba'ya teşekkür edebilir miyiz? Eşleşenler için bile?” Anne bir an durdu, sonra başını salladı. “Haklısın,” dedi. “Fark etmeyi unutmuşum.” Mutfığa yürüdü. “Çoraplar için teşekkürler,” dedi. Baba'nın yorgun yüzü bir gülümsemeye aydınlandı.

Büyükanne Rose da katıldı. Akşam yemeğinde Anne küçükken yaşadığı hikâyeleri anlattı. Herkes güldü. Sonra Anne, “Sırayla yapalım. Ben salı günleri katlarım, sen perşembeleri al,” dedi. Baba kabul etti. Lily süt bardağını kaldırdı. “İyiliğe,” dedi. Aile bardaklarını tokuşturdu. Koridorda boyalı hanımın gülümsemesi sıcak, geniş ve parlak bir şekilde ışıldamaya başladı.

Sonraki haftalarda ev deđiřti. Baba kahve iin teřekkr etti. Anne, Lily'nin izimlerini evd. Bykanne Rose buzdolabına kk notlar bıraktı. Koridor daha hafif ve daha aydınlık hissettirdi. Lily sık sık portrenin altında durdu. Her gn boyalı hanımın glmsemesi daha dolgun ve daha sıcak bir řekilde geri dnd, ta ki bir pencereden szlen gneř ıřıđı gibi parlayana kadar.

Bir akşam bütün aile koridorda toplandı. “Bakın,” diye fısıldadı Lily. Boyalı hanım ışıltılı gülümsüyordu, pembe yanakları parlıyor ve boyalı gözleri ışıltılıydı. “Yine mutlu,” dedi Anne yumuşak bir sesle. Baba kolunu Anne'nin omzuna attı. Büyükanne Rose, Lily'nin elini sıktı. “Hanım evimizi yansıtıyor,” dedi. “Ve evimiz artık iyilikle dolu.”

Lily gümüş bileziğine dokundu ve aralıklı dişleriyle gülümsedi. “İyilik bir bahçe gibidir,” dedi. “Her gün sulamamız gerekir.” Anne ona sıkıca sarıldı. “Hatırlamamıza yardım ettiğin için teşekkürler.” Portre üzerlerinde hafifçe ısıldadı, sıcak, boyalı gülümsemesiyle gülümseyerek, sanki bu mutlu, neşeli anı başından beri bekliyormuş gibi.

O günden sonra koridor Lily'nin en sevdiği yer oldu. Küçük nazık sözlerin bütün bir evi değiştirebileceğini öğrendi. Bir teşekkür, bir yardım eli, paylaşılan bir kahkaha—her biri boyalı hanımı gülümsetti. Ve Lily o gülümsemeyi her gördüğünde, ailesinin her seferinde küçük, sıcak bir iyilikle daha da iyi kalpli olduğunu biliyordu.